en 31 januari 1992 Pris 5:-

Hela länets tidning!

5 66:e

Vid pianot kontrollerar Dag Lundin att klangerna i kompositionen blir som han tänkt. Men annars börjar komponerandet ofta med - en cykeltur!

En seriös notpräntare

— Men annars är jag alldeles vanlig...

— Om jag ska kallas tonsättare får eftervärlden bedöma. Däremot kan man säga att jag skriver musik i ord och ton. Jag präntar musik, helt enkelt. Men annars är jag alldeles vanlig...

Så säger han, Dag Lundin. Strängnäsbo och seriös modern tonsättare. Han blev "en sån där som, gör musik" trots att han varnades redan som fyraåring.

själv tycker han musik ska kunna spelas, sjungas och avlyssnas redan första gången man får noterna i sin hand.

Och så avslöjar han att ett av de viktigaste hjälpmedlen i komponerandet är - cykeln! . Mitten.

Dag Lundin, modern tonsättare

SJÄLV KALLAR HAN SIG NOT PRANTARE

Dag Lundin skriver musik. Han är en seriös, modern tonsät tare utan att för den skull vara det minsta krånglig.

— Jag är i själva verket en ytterst vanlig svensk, förkunna han och kliar huskatten bakom örat.

—Jag är lyckligt gift och har en fin dotter. Jag äter vanlig mat och klär mig vanligt. Jag bor i Strängnäs där jag är född och ha massor med vänner. Jag är en man i en lagom medelålder och jag mår bra.

Ibland måste han förklara att man faktiskt inte nödvändigvis behöver vara galen och bära slängkappa för att komponera. Det händer att folk blir lite besvikna då. De förväntar sig på fullaste allvar att en tonsättare ska utge sig för att vara geni, bära sig konstigt åt, gärna titta djupt i glaset och dö ung.

— Inget av det där passar in på mig, bedyrar Dag. Han är inte ens särskilt hågad att titulera sig kompositör eller tonsättare. Musikskrivare kallar han sig hellre, eller notpräntare.

— Om jag ska kallas tonsättare får eftervärlden bedöma. Däremot kan man säga att jag skriver musik i ord och ton. Det gör jag i recensioner, artiklar, egen musik och stenciler till mina elever. Jag präntar musik helt enkelt.

I högt tempo

Dag talar fort och håller ett lika högt tempo i tillvaron. Han har tusen idéer och måste alltid ha något för händer. Han arbetar bäst under stress. Den musik han skriver får aldrig bli grå och trist, så inte heller livet.

Han bor med familj och katt i Hovslagargården, ett hus byggt som ett torn. När Sörmlandbygden kommer på besök har han cyklat hem under ett par håltimmar. Han undervisar i musikhistoria på gymnasiet i Strängnäs, men också i Eskilstuna. Hans egentliga yrke är musikhistoriker.

— Ingen överlever på att enbart skriva musik, inte i den klassiska stilen i alla fall. Det kunde inte ens Peterson— Berger, säger han övertygande.

Skriver man som Tore Skogman kan man däremot tjäna storkovan på en enda schlager. När storfiskarvalsen var en landsplåga som hördes i radion vare dag, gav den en rejäl årslön i ST pengar.

Visste tidigt

Den som skriver klassisk musik l under en mycket fattigare stjärna. visste Dag redan från början.

Att han skulle bli "en sån där som musik" var han klar över redan som åring. Det var svaret han gav farb som lyfte upp honom i knät och frå vad han skulle bli när han blev stor

Då talade farbrorn allvarligt om at nog var bra med fin musik, men att som skriver sådan knappt får ihop mat för dagen.

—Utbilda dig till något förståndig skriv musiken på fritiden, sa farbro

Tredje generationen

Både Dags farfar och pappa var m tärmusiker i stan. Farfar spelade ba och pappa horn. De var med och gru de Eskilstuna- och Strängnäs musik eningar. Tre-fyra år gammal fick följa med på konsert för första gång

Så småningom skaffade han sig en siklärarexamen och läste extra mu historia och kompositition. Sen forts han sina studier för tonsättare som ta Nyström och Moses Pergament. Mann lärde honom dirigera.

Dag lärde sig musik från grunden, ett hantverk. Han ville lära sig sk stråkkvartett hellre än modern musi det slag som skramlar och väsnas.

— Det finns alldeles för mycket son som kejsarens nya kläder, anser

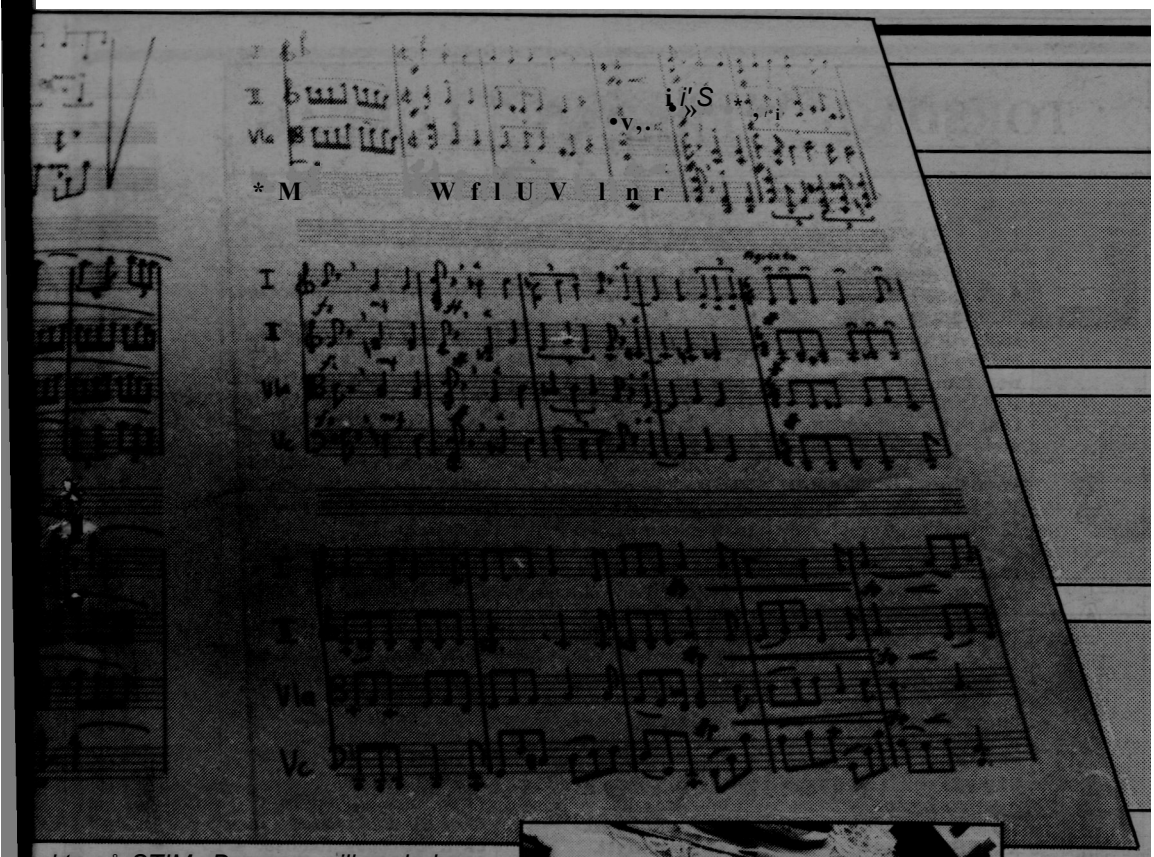

yckta på STIM. Den som vill spela hans

blås och stråkar, det är ungefär som att måla eller modellera.

Det ligger oändligt mycket arbete baksm ett färdigt stycke. För att skriva musik för orkester måste man veta exakt hur alla instrument låter, vilken spelteknik som ska användas, vilket tonomfång instrumenten har.

Om flöjtisten pekar i partituret och påpekar att den här tonen har han inget grepp för, då har musikskrivaren gjort bort sig.

— Fullärd blir man aldrig, och får man inte de stora pengarna så får man istället en viss uppskattning.

Det händer att lyssnare hört något av hans stycken i radion eller på konsert och skickar en blomma eller ett tackbrev.

— Det är sånt som känns!

Strängnäsmusik

Kopplar Strängnäsborna samman Dags namn med någon speciell melodi? På den frågan svarar han tveksamt. Många vet att han jobbar med orkesterföreningen Och med musikerna i stan. De läser hans musikrecensioner i tidningen. Men något särskilt stycke...

Kanske minns de hans musikaliska berättelse Staden Vaknar och Stadens Timmar som han skrev för några år sen. Det är en musikalisk berättelse om hur en liten stad vaknar till liv en sommarporgon på 1850-talet. Musiken bygger på Bn del melodier från Strängnäs och Fogdö Dch kan beskrivas som en symfonisk dikt.

Till Strängnäs domkyrkas 700-åriga födelsedag skrev Dag en tonsättning av Biskop Thomas Frihetssång. Frihetssången har tonsatts förr, ett par hundra gång;r till och med, och av flera stora tonsättare.

—Jag inbillade mig inte att min skulle rara den som slog, men jag ville lägga nitt strå till stacken, förklarar Dag. De letäa tonsättningarna har varit väldigt Itora och svåra att sjunga. Det jag gjorde [ar ett mellanting mellan koral och folkvisa och den togs emot väl.

! ^ammanlagt ett 80-tal opus i olika gen-

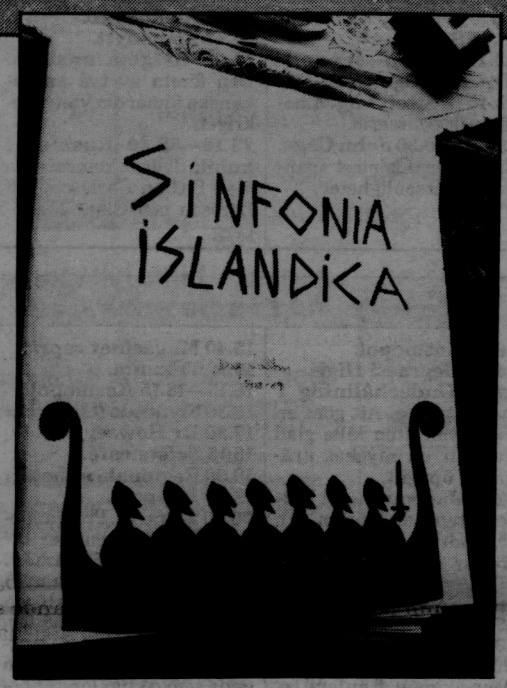

1988 reste Dag till Island och fick uppslag till egna musikopus med isländsk prägel.

Dag har inga som metropol och bli v stadslivet, familje

Mus vara f